

על הפרק

תם ונשלם

באם תרצה להגיע עימנו להסכם, ובהסכם כמו בהסכם, מי שייתן יקבל מי שלא ייתן לא יקבל.

היום, בעת כתיבת שורות אלו, ולאחר שעמדנו במאבק שהוא רחב, גדול ויקר, הגענו להסכם אשר אושר בממשלת ישראל, במועצת החלב, וכן במועצת ההתאחדות.

עיקרי ההסכם פשוטים - אנו נוותר במחיר המטרה, באופן מדוד, על פני 4 שנים. המדינה תממן את הפורשים - רק לאלו החפצים בכך, המועצה תקצה את המכסות המתפנות לטובת צמיחתם של משקים קטנים במחיר סמלי וסטטוס קוו על הייבוא יישמר עד ל-2019. התכנון ומחיר המטרה, כאבן יסוד בענף החלב, נשמרים.

ההסכם בכללותו פורסם בציבור בשקיפות מלאה. התקיימו דיונים סוערים בפורומים משפחתיים, שיתופיים, ובפורומים משותפים. חלחלה ההכרה כי יש לסיים את המאבק ולהחזיק בהסכם, כי כנראה הולך להיות פה הרבה יותר קשה.

מטבע הדברים, כמו בכל הסכם, יש המרוצים ויש המאוכזבים, יש התומכים ויש המתנגדים. היה חשוב, וכך פעלתי, כי הצדדים יבואו לידי ביטוי. תפקידה של המנהיגות הוא, בסוף היום, להוביל למקום שבו היא חשה כי ידיה נקיות, עשתה את המרב האפשרי, בחנה לעומק את המצב וניתחה, ככל יכולתה, את העתיד וכי ההסכם בכללותו הוא בחירה בין אלטרנטיבות והוא הנכון ביותר לעת הזאת. מרגע זה אין לפחד כלל, אלא להוביל במלוא הנחישות את המהלך להכרעה ציבורית, דמוקרטית וחוקית.

זאת לא סיבה לא לחגוג ולא להרים כוסית, אך גם אין סיבה לתחושת תבוסה וייאוש. כמו כל דבר בחיים, המציאות היא איפה שהוא באמצע. במלוא הצניעות זה המרב שניתן היה להשיג ועל הציבור לתת אמון בהנהגתו, הן בימי מלחמה אך גם לעת שלום.

תם ונשלם, הכול נאמר, הכול נכתב, כל הדעות הובעו ברקע. בבית ההתאחדות התקיימה מחאה רבת משתתפים, הישיבה הוזמנה ל-10 בבוקר אך התכנסה למעשה ב-2 בצהריים. ממש בדקה ה-90 תוך מעורבות רחבת היקף של שרת החקלאות, שר התמ"ת, מנכ"ל משרד ראש הממשלה, מזכירי התנועות, הושגו מכתבים מאת משרד רוה"מ ומאת שרת החקלאות, אשר היוו את המסד להשגת הפשרה והאחדות. המוסדות הכריעו ברוב גורף של 75 אחוז - הולכים להסכם מאוחדים, מביטים לאחור למאבק בגאווה, ולעיתים עם הרבה תקווה.

יעקב בכר - מזכיר ההתאחדות

לפני שנה וחצי, במאי 2011, חשנו בטוחים מאוד בענף, חודשיים קודם לכן בנינו את "החומה הסינית" של ענף החלב, הוא חוק החלב. בכל המקומות קראתי לזה "מעשה לדורות" ואכן, כך אני חושב.

המחאה החברתית תפשה את כולנו המומים והתבססה על המוצר העממי - גביע הקוטג'. באופן טבעי הופנו כל הזרקורים אלינו וההסתה הפרועה שניהל האוצר נגדנו בתקשורת, הובילה אותנו להחזיר מלחמה שיערה. לימים התברר כי האשם הוא אותו אוצר, שעל פי דוח מבקר המדינה, הסיר את הפיקוח ללא שום בקרה ובחוסר מידתיות, ועל זה נאמר "הרצחת וגם ירשת".

תאוריית ההלם קוראים לזה בכלכלה, כלומר יש לנצל את המהומה הנוכחית לקדם את מטרות השיטה שבה חפץ השלטון. ואכן מצאנו את עצמנו מותקפים על לא עוול בכפינו. יצאנו למאבק חקלאי רב היקף ובאחדות מלאה, הפעלנו את כל המערכות הציבוריות, הפוליטיות והתקשורתיות לטובתנו. בדרך, יצאנו לאין ספור הפגנות, שבהן רבים לקחו חלק ושיאם היה בהפגנת תל אביב, שבה השתתפו למעלה מששת אלפים רפתנים וחקלאים.

המאבק הזה חידד את הצורך בשותפות והחיבורים הפוליטיים לחקלאות ואכן פעלנו בכל החזיתות. דוח קדמי שקם להכותנו, זכה לקרב עיקש וחסר פשרות והיום ניתן לומר כי דוח רע זה, חוסל על ידינו ועבר מן העולם. אט אט נחרתה ההכרה כי אנו לא נושאים באשמת יוקר המחיה, על אף שאנו יודעים בתוכנו כי עלינו לפעול להתייעלות מתמדת ולצמצום השוני בין הרפתות.

העולם ההתיישבותי-חקלאי נותר המום לנוכח המאבק העיקש והתגובות היו מאוד מפרגנות. דומה, כי הצלחנו במאבקנו להחזיר סומק ללחיים של תנועה שלמה, שכבר לא האמינה במאבק אקטיבי על זכויות חקלאים - את זה עשינו אנו הרפתנים.

הזמן התחיל לשחק תפקיד מרכזי במאבק והביא עימו שחיקה, הן בעמידה והן בתמיכה הפוליטית והתקשורתית. למרות זאת, עמדנו על כך כי דוח קדמי במתכונתו הנוכחית לא יעבור ואנו נמשיך במאבקנו.

מאבקנו זה נשא פרי וראש הממשלה מינה את מנכ"ל משרדו **הראל לוקר** לטפל בנושא וזה היה האיתות הראשון כי הממשלה נכשלה בדוח קדמי ומחפשת לפעול בדרכי פשרה וללא כוחנות מולנו. מכאן גם עברו חודשים רבים, היות שהאוצר עשה, ככל אשר לאל ידו, לטרפד כל מהלך וסרב להיפרד מדוח קדמי שהיה טוב לו מאוד.

אט אט, החלה ההבנה כי על המדינה להכניס יד לכיסה,